Raad van State

200708156/1.
Datum uitspraak: 23 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

, mede voor haar minderjarige kinderen, en

appellanten,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/13802 en 07/13803 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 23 oktober 2007 in de gedingen tussen:

mede voor haar minderjarige kinderen, en

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 2 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 23 oktober 2007, verzonden op 26 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

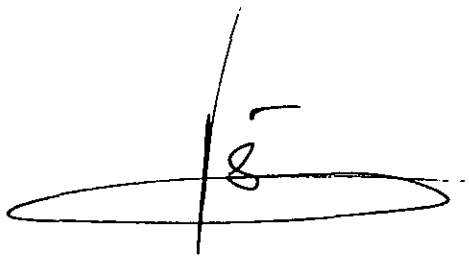
w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 januari 2008

154-565.
Verzonden: 23 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zittingplaats houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

AWB 07/13802 BEPTDN S6 en AWB 07/13803 BEPTDN S6

uitspraak: **23 oktober 2007**

inzake:

(eiseres sub 1)
geboren op

(eiseres sub 2)
geboren op
verblijvende te
mede namens de minderjarige kinderen van eiseres sub 1,
van Iraanse nationaliteit,
IND dossiernummers: 0407.06.0040 en 0407.26.0225,
V-nummers:
eiseressen,
gemachtigde: mr. I.M. Hidding, advocaat te Nieuw-Amsterdam,

tegen:

de Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. H.P. Kallenbach, werkzaam bij de IND.

Procesverloop

Op 26 juli 2004 hebben eiseressen aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij beschikkingen van 2 maart 2007 heeft verweerder de aanvragen niet ingewilligd.

Bij beroepschriften van 29 maart 2007 hebben eiseressen beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikkingen. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseressen gezonden en hen in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 11 september 2007. Eiseressen zijn daarbij verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

In deze procedure dient te worden beoordeeld of de bestreden beschikking toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

De rechtbank is allereerst van oordeel dat de enkele verwijzing van eiseres sub 2 naar de inhoud van de zienswijze en het verzoek deze zienswijze als herhaald en ingelast te beschouwen, geen bespreking door de rechtbank meer behoeft, nu verweerder daarop in de bestreden beschikking voldoende gemotiveerd heeft gereageerd. Aangezien het relaas van eiseres sub 2 voor het overige afhankelijk is van het relaas van eiseres sub 1 zal de rechtbank in het vervolg van deze uitspraak ingaan op hetgeen namens eiseres sub 1 is aangevoerd.

De rechtbank stelt vervolgens vast dat het relaas van eiseres sub 1 afhankelijk is van de door haar ex-echtgenoot gestelde vrees voor vervolging in Iran. Gelet op het feit dat de ex-echtgenoot op basis van een door de Iraanse autoriteiten afgegeven laissez passer op 15 juni 2006 vrijwillig is teruggekeerd naar Iran, hij bovendien heeft verklaard dat hij in Iran niets te vrezen heeft en tevens zijn asielaanvraag heeft ingetrokken, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat niet aannemelijk is worden dat de ex-echtgenoot van eiseres sub 1 in de negatieve belangstelling staat of stond van de Iraanse autoriteiten. Naar het oordeel van de rechtbank is daarmee eveneens niet aannemelijk geworden dat eiseres sub 1, omdat zij haar ex-echtgenoot in staat heeft gesteld het land te verlaten, te vrezen zou hebben voor dusdanige problemen dat daarmee sprake is van family related persecution dan wel vluchtelingrechtelijke vervolging. De stelling van eiseres sub 1 dat zij er niet zeker van is dat haar ex-echtgenoot geen gevaar loopt in Iran, kan aan het vorenstaande niet af doen. Eiseressen kunnen derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder in het in de bestreden beschikking ingelaste voornemen, voldoende gemotiveerd heeft aangegeven waarom niet gebleken is dat er ten aanzien van eiseressen dan wel ten aanzien van de ex-echtgenoot van eiseres sub 1 sprake is van een illegale uitreis, zodat evenmin aannemelijk is dat eiseressen om die reden problemen zullen ondervinden. Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiseressen gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiseressen aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kunnen ontlenen. De stelling dat eiseressen bij terugkeer naar Iran een reëel risico lopen op eerwraak van de zijde van de ex-schoonfamilie van eiseres sub1 is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende onderbouwd zodat ook deze stelling niet kan leiden tot het oordeel dat zij om die reden te vrezen hebben voor een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De rechtbank acht hierbij voorts van belang dat evenmin met objectief verifieerbare informatie is onderbouwd waarom eiseressen hiertegen niet de bescherming van de autoriteiten zouden kunnen inroepen. Dat de effectiviteit van de bescherming niet op voorhand vaststaat, betekent niet dat geen bescherming verkregen kan worden.
Ten aanzien van de stelling van eiseres sub 1 dat zij bij terugkeer het ouderlijke gezag over de minderjarige kinderen zal verliezen, is de rechtbank van oordeel dat de discussie over de voogdij het vluchtelingenverdrag niet raakt, en dat naast het ontbreken van een nadere onderbouwing hiervoor, evenmin aannemelijk is dat dit reden is om aan te nemen dat voor de minderjarige kinderen dan wel voor eiseressen een schending van artikel 3 EVRM dreigt

bij terugkeer naar Iran.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van eiseressen kan worden verlangd dat zij terugkeren naar het land van herkomst. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat de gestelde mishandelingen van eiseres sub 1 door haar ex-echtgenoot en diens familie niet de reden was van het vertrek uit Iran. Eiseressen kunnen derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen. Dat de mishandelingen, zoals eiseressen hebben gesteld, hier in Nederland gewoon doorgingen, kan niet leiden tot een ander oordeel. Vorenstaande geldt naar het oordeel van de rechtbank evenzeer voor de gestelde psychische problemen van eiseressen en de minderjarige kinderen van eiseres sub 1.

Hetgeen overigens nog namens eiseressen is aangevoerd, kan niet tot een ander oordeel leiden.

De beroepen zijn derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J. Hofstra en in het openbaar uitgesproken op 23 oktober 2007 in tegenwoordigheid van A.P. Kuiters als griffier.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 26 OKT 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
6321-C
22 NOV 2007
ZAAKNR. 8156
AAN: VI
BEHANDELD: DD: PAR:

mw. mr. I.M. Hidding
advocaat & procureur

Vaart NZ 37
7833 HB Nieuw Amsterdam

t 0591 551350
f 0591 552219
e office@advocatenkantoorhidding.nl
i www.advocatenkantoorhidding.nl

advocatenkantoor
Hidding

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC s'- GRAVENHAGE
Tevens per fax: 070-3651380

22 november 2007
datum

inzake

/Staat
IND-nummer: 0407.06.0040
Hoger beroep

Geven eerbiedig te kennen:

geboren op , mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen, en haar meerderjarige dochter,
geboren op , allen van Iraanse nationaliteit, wonende te aan de te dezer zake woonplaats kiezende te Nieuw Amsterdam aan de Vaart NZ 37 ten kantore van de advocaat en procureur mr. I.M. Hidding, die verklaart tot het indienen van het onderhavige beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn;

Appellanten stellen hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de Arrondissementsrechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen d.d. 23 oktober 2007, AWB 07/13802 en AWB 07/13803 (**productie 1**), aan appellantes gemachtigde verzonden op 26 oktober 2007, waarbij het beroep van appellanten tegen het besluit van verweerder d.d. 2 maart 2007 ongegrond is verklaard.

Appellanten kunnen zich niet verenigen met hetgeen door de Rechtbank is overwogen en hebben hieromtrent de volgende grieven.

GRIEVEN

Grief 1.

Ten onrechte overweegt de Rechtbank pagina 2, derde alinea, eerste volzin: *"de Rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder in het in de bestreden beschikking ingelaste voornemen, voldoende gemotiveerd heeft aangegeven waarom niet gebleken is dat er ten aanzien van eiseressen danwel ten aanzien van de ex-echtgenoot van eiseres sub. 1 sprake is van een illegale uitreis, zodat evenmin aannemelijk is dat eiseressen om die reden problemen zullen ondervinden."*

Alle opdrachten worden slechts aanvaard onder de voorwaarde, dat iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

advocatenkantoor
Hidding

Toelichting: In het voornemen van verweerder d.d. 19 januari 2007 (**productie 2**) geeft verweerder op pagina 2 in de laatste zin het volgende aan: *"met betrekking tot de gestelde illegale uitreis van betrokkene kan nog worden opgemerkt dat uit het algemeen ambtsbericht van 30 augustus 2006 (DPV/AM-424/06/157120) blijkt dat het verboden is Iraans grondgebied te verlaten zonder een paspoort of reisdocumenten. Hier is echter in het geval van betrokkene geen sprake van. Betrokkene heeft verklaart op het paspoort van haar man gereisd te hebben en daarnaast tevens haar eigen paspoort te hebben meegenomen. Gelet op het voorgaande is derhalve geen sprake van een reëel en voorzienbaar risico omdat betrokkene in verband met de borgstelling of de gestelde illegale uitreis problemen zou ondervinden met de autoriteiten indien zij terugkeert naar Iran"* In het voornemen wordt derhalve met name ingegaan op de illegale uitreis van betrokkene zelf. Hierop is in de zienswijze (**productie 3**) d.d. 16 februari 2007 op de eerste pagina in de laatste alinea gereageerd als volgt: " *wanneer cliënte terug zal dienen te keren naar het land van herkomst zal zij als medeplichtige gezien worden van de illegale vlucht van haar echtgenoot uit Iran. In die zin is wel degelijke sprake van een illegale uitreis. Overigens wijst cliënte er in dit verband ook op dat er valse visa voor Frankrijk zijn gebruikt. De documenten waren dus wel degelijk gedeeltelijk vals"* Vervolgens overweegt verweerder in de bestreden beschikking op pagina 2, tweede alinea: *"geen zins is gebleken dat de echtgenoot van betrokkene Iran illegaal heeft verlaten. De echtgenoot van betrokkene was in januari 2004 ook al probleemloos uitreist naar Turkije. Na zijn terugkomst tot aan het vertrek in juli 2004 heeft hij geen problemen ondervonden in Iran vanwege zijn uitreis. Bij de uitreis in juli 2004 heeft de echtgenoot van betrokkene gereisd op zijn eigen paspoort met een legaal visum, waarbij hij is gecontroleerd. Ook bij deze reis heeft hij geen problemen ondervonden van de Iraanse autoriteiten zodat niet gesproken kan worden van een illegale uitreis."* Appelante heeft tijdens het Dublingehoor d.d. 27 juli 2004 (**productie 4**) ondermee onder paragraaf 2.1. aangegeven dat haar echtgenoot op een legaal visum voor Frankrijk reisde maar dat de andere gezinsleden door een vervalser waren toegevoegd als medereizigers op het visum van meneer. Verweerder heeft nooit inhoudelijk gereageerd op de stelling dat appelante en haar kinderen wel degelijk met een vals visum Iran hebben verlaten. Appelante heeft tot en met de gronden van beroep aangevoerd dat dit het geval was. Ten onrechte gaat de Rechtbank in de geciteerde overweging dan ook alleen in op de uitreis van de ex-echtgenoot van betrokkene. De Rechtbank had, gelet op de gronden van beroep en de eerder ingediende zienswijze ook op de illegale uitreis van appelanten moeten ingaan.

Grief 2.

Ten onrechte overweegt de Rechtbank op pagina 2, derde alinea: *"de Rechtbank stelt vervolgens vast dat het relaas van eiseres sub 1. afhankelijk is van het door haar ex-echtgenoot gestelde vrees voor vervolging in Iran. Gelet op het feit dat de ex-echtgenoot op basis van de door de Iraanse autoriteiten afgegeven laisse passé op 15 juni 2006 vrijwillig is teruggekeerd naar Iran, hij bovendien heeft verklaard dat hij in Iran niets te vrezen heeft en tevens zijn asielaanvraag heeft ingetrokken, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat niet aannemelijk is geworden dat de ex-echtgenoot van eiseres sub 1. in de negatieve belangenstelling staat of stond van de Iraanse autoriteiten. Na het oordeel van de Rechtbank is daarmee eveneens niet aannemelijk geworden dat eiseres sub 1., omdat zij haar ex-echtgenoot in staat heeft gesteld het land te verlaten, te vrezen zou hebben voor dusdanige problemen dat daarmee sprake is van family related prosecution danwel vluchtelingenrechtelijke vervolging. De stelling van eiseres sub. 1. dat zij er niet zeker van is dat haar ex-echtgenoot geen gevaar loopt in Iran kan in het vorenstaande niet afdoen."*

Toelichting:
Appelante erkent dat haar relaas voor een deel afhankelijk is van de door haar ex-echtgenoot gestelde vrees voor vervolging in Iran. Appelante heeft echter, ondanks aandringen harerzijds, eerst na toezending van het verweerschrift kennis genomen van de gehoren van haar echtgenoot en van het feit dat hij vrijwillig naar Iran teruggekeerd zou zijn. Appelante heeft hier nooit gemotiveerd op kunnen reageren, aangezien verweerder gedurende de hele procedure geweigerd heeft om informatie te verschaffen over de verklaringen van de ex-echtgenoot en de terugkeer naar Iran van de ex-echtgenoot. Appelante is van mening dat de Rechtbank om die reden deze informatie niet bij de beoordeling van de zaak had mogen betrekken. Appelante is door deze gang van zaken in haar verdediging geschaad. Er is geen sprake geweest van een fair trial.

advocatenkantoor
Hidding

Grief 3.
Ten onrechte overweegt de Rechtbank op pagina 2, vierde alinea, derde volzin: " *de stelling dat eiseressen bij terugkeer naar Iran een reëel risico lopen op eerwraak van de zijde van de ex-schoonfamilie van eiseres sub 1. is naar het oordeel van de Rechtbank onvoldoende onderbouwt zodat ook deze stelling niet kan leiden tot het oordeel dat zij om die reden te vrezen hebben voor een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) de Rechtbank acht hierbij voorts van belang dat evenmin met objectief verifieerbare informatie is onderbouwt waarom eiseressen hiertegen niet de bescherming van de autoriteiten zouden kunnen inroepen.*"

Toelichting:
Appelante is van mening dat zij onder punt 6 en punt 7 en met name punt 7 van de gronden beroep uitvoerig heeft gemotiveerd waarom zij een groot risico loopt op eerwraak bij terugkeer naar Iran. Appelante heeft onder deze punten uitvoerig beschreven hoe in het algemeen met overspelige (vrouwen) in Iran wordt omgegaan. Voor wat betreft haar individuele problemen heeft appellante er meermalen op gewezen, waaronder ook onder punt zeven in de gronden van beroep, dat haar ex-echtgenoot een machtige rijke en invloedrijke familie heeft met contacten met de autoriteiten. Hierdoor kan zij geen bescherming van die autoriteiten krijgen. Verweerder heeft dit punt nooit weersproken zoals ook in de gronden van beroep is aangegeven. De Rechtbank kon dan ook niet zonder nadere motivering concluderen dat appelanten niet de bescherming van de autoriteiten zou kunnen inroepen.

Redenen, waarom appellanten zich wenden tot Uw Afdeling, met het verzoek voormelde uitspraak van de Rechtbank te 's Gravenhage te vernietigen en aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd toe te kennen dan wel de zaak terug te verwijzen naar de Rechtbank.

- gemachtigde -

Bijlage